ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΕΡΑΣΙΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΝΤΟΥΣΕ

Τί ὥμορφη πού ἦτανε τὸν Ἀπρίλη, γεμάτη λουλούδια! Καὶ πόσο ὡμορφότερη ἦταν ἡ ἴδια κερασιὰ τὸν Ἰούνιο, γεμάτη κατακόκκινα κεράσια! Καὶ τί γλυκό, ἀρωματικὸ καὶ τονωτικὸ ἦτανε τὸ ποτὸ ποὺ ἔκαναν ἡ ἀδελφὲς τῆς Καλασύνης ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς ὡραίας αὐτῆς κερασιᾶς, ποὺ ἐστόλιζε τὸν κῆπο τῆς μονῆς.

Τὸ ποτὸ αὐτὸ ἦτανε φημισμένο. Λίγες σταγόνες του μονάχα ἔφταναν γιὰ νὰ κάνουν νὰ περάσῃ καὶ ὁ πιὸ δυνατὸς πυρετός.

***

Μιὰ μέρα ἡ πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ ἄνοιξε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὡραία Μαρζολαίνη, ἡ κόρη τοῦ πανίσχυρου δούκα τοῦ τόπου. Ἡ νέα αὐτὴ ἦτανε δεκαοχτὼ μόλις ἐτῶν, ὥμορφη σὰν εἰκόνα τῆς Παναγίας! Τὴν ἔκλεισε στὸ μοναστῆρι ὁ πατέρας της γιὰ τιμωρία της ἐπειδὴ εἶχε ἀγαπήσῃ ἕνα φτωχὸ καὶ ἄσημο ἀκόλουθό του.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς ἀπὸ τότε. Μιὰ μέρα, ἡ ἀδελφὲς ἄκουσαν ἕνα παράξενο θόρυβο στὸ βάθος τοῦ κήπου. Ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ εἶδανε ὅτι πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο μερικοὶ χτίστες εἴχανε στήσει μιὰ σκαλωσιὰ καὶ ἔχτιζαν ἕνα ψηλὸ πύργο. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ καλόγρηες δὲν ἔδωσαν καμμιὰ προσοχὴ στὴν ἀσήμαντη αὐτὴ λεπτομέρεια.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἔφτασε ὁ Ἀπρίλης καὶ ἡ κερασιὰ ἄρχισε νὰ στολίζεται μὲ λουλούδια... Μιὰ μέρα ὅμως, τεράστια σύννεφα μαύρου καπνοῦ γέμισαν τὸν κῆπο. Ἡ ἀδελφὲς κατάλαβαν πώς ὁ πύργος ἐκεῖνος ποὺ χτίστηκε πίσω ἀπὸ τὸν κῆπο, ἦτανε μιὰ καμινάδα, μὰ τί μποροῦσανε πειὰ νὰ κάνουν. Ἔτσι οἱ καπνοί, ἔκαψαν καὶ μάραναν τὰ λουλούδια τῆς κερασιᾶς. Καὶ ὅταν ἦρθε ὁ Ἰούνιος, ἡ κερασιὰ δὲν ἔβγαλε καθόλου κεράσια! Εἶχε ξεραθεῖ!...

Ἡ ἡγουμένη τοῦ μοναστηριοῦ εἰδοποίησε τὸν ἐπίσκοπο τῆς περιφερείας γιὰ τὴ μεγάλη συμφορὰ ποὺ τοὺς βρῆκε. Ὁ ἐπίσκοπος ἔτρεξε σὰν τρελλός. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε στὴν κερασιὰ κατάλαβε ὅτι ἡ καταστροφὴ ἦτανε ἀνεπανόρθωτη. Ὡστόσο, πλήρωσε ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἀποζημιώνοντας τὸν ἰδιοκτήτη τῆς καμινάδας γιὰ νὰ χαλάσουν τὴν καμινάδα. Ἡ καμινάδα γκρεμίστηκε, μὰ τί τ' ὄφελος, ἀφοῦ ἡ κερασιὰ εἶχε ξεραθεῖ πειά!...

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν παύει ποτὲ νὰ ἐλπίζῃ. Ὁ ἐπίσκοπος προσκάλεσε τοὺς καλύτερους κηπουροὺς καὶ καλλιεργητὰς τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ ξαναδώσουν ζωὴ στὴν ξεραμένη κερασιά, κανεὶς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κάνῃ τίποτα. Τὸ δέντρο εἶχε μαραθεῖ γιὰ πάντα.

***

Καὶ ἡ ἡγουμένη ἦταν ἀπαρηγόρητη, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ πάψῃ νὰ ἐλπίζῃ σ' ἕνα θαῦμα. Ἔβαλε ἀνθρώπους νὰ διακηρύξουν παντοῦ ὅτι ὁποιος θὰ μποροῦσε νὰ ξαναδώσῃ ζωὴ στὴν κερασιά, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τῆς ζητήσῃ ὕστερα γιὰ ἀμοιβὴ ὅ,τι ἤθελε... Πολλοὶ δοκίμασαν, μὰ κανεὶς δὲν ἐπέτυχε.

Ὡστόσο μιὰ μέρα παρουσιάστηκε μπροστά της ἕνας γέρος, καμπουριασμένος καλόγερος καὶ τῆς εἶπε ὅτι ἤξερε αὐτὸς τὸ μυστικὸ νὰ κάνῃ τὴν κερασιὰ νὰ ξαναν-θίσῃ καὶ νὰ ξαναδώσῃ καρπούς.

— Ἂν κάνῃς αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε ἡ ἡγουμένη, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς.

— Τ' ὀμνίζεσαι στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσή σου; τὴ ρώτησε ὁ καλόγερος.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε κείνη, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου.

Τότε ὁ καλόγερος ζήσησε μιὰ σκάλα κ' ἕνα τσεκοῦρι καὶ ὕστερα πῆγε στὴν κερασιά. Ἄρχισε τότε νὰ τὴν κλαδεύῃ ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ. Τὰ κομμένα κλαδιὰ της σχημάτιζαν ὁλόκληρο βουνὸ τριγύρω της καὶ ἡ καλόγρηες εἶδανε πώς ὁ καλόγερος αὐτὸς εἶχε δυνατὰ χέρια, παρ' ὅλα τὰ γεράματά του. Ὅσο γιὰ τὴν ἡγουμένη, ἐκείνη ἔχυνε μαῦρα δάκρυα βλέποντας τὴν ἀγαπημένη της κερασιὰ νὰ τὴν κουτσουρεύουν μέρα μὲ τὴ μέρα. Καὶ ὅσο θυμότανε τὰ ἀνθοστολισμένα κλαδιὰ ποὺ εἶχε ἄλλοτε, τόσο μεγαλείτερη ἀπελπισία τὴν κυρίευε... Ἄχ! οὔτε ὁ καλόγερος δὲν θάκανε τίποτα! Ἡ κερασιὰ εἶχε ξεραθεῖ γιὰ πάντα.

Ὅταν ὁ καλόγερος τελείωσε τὸ κλάδεμα, πῆρε ἕνα σμιλάρι κ' ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι καὶ βάλθηκε νὰ σκαλίζῃ κάποια εἰκόνα στὸν κορμό. Μέρες ὁλόκληρες παιδευότανε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ὕστερ' ἀπὸ ἑξῆντα μέρες, εἶπε στὴν ἡγουμένη ὅτι κόντευε νὰ τελειώσῃ Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὴν παρακάλεσε νὰ πῇ σὲ ἰς ἀδελφὲς νὰ μὴν κυττάξουν καθόλου τὸν κορμὸ τῆς κερασιᾶς, πρὶν τοὺς τὸ ἐπιτρέψῃ αὐτός...

Τέλος, ὁ καλόγερος τελείωσε τὸ ἔργο του. Εἶχε σκαλίσει πάνω στὸν κορμὸ τῆς κερασιᾶς ἕνα γυμνὸ παιδάκι, ποὺ γελοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ μακρυὰ σγουρὰ μαλλιά του. Στὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε ἕνα τόξο καὶ στὸ ἄλλο μιὰ θήκη μὲ βέλη. Ἦταν ὁ Ἔρως Νικητής!...

Ὅταν ὁ καλόγερος τελείωσε, ἐπέτρεψε στὶς ἀδελφὲς νὰ πλησιάσουν στὴν κερασιὰ Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξαν ἐκεῖνες ξεφώνισαν ὅλες μαζύ:

— Ἀ! ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μικρός!

Ὁ καλόγερος δὲν τοὺς ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση... Μὰ ἡ ἡγουμένη εἶχε καταλάβει περὶ τίνος πρόκειται καὶ μάλλωσε αὐστηρὰ τὸν καλόγερο ἐπειδὴ τόλμησε νὰ παρουσιάσῃ μιὰ τέτοια ἄσεμνη εἰκόνα μέσα σ' ἕνα μοναστῆρι καλογρηῶν. Ὁ καλόγερος ὅμως, χωρὶς νὰ ταραχτῇ καθόλου, τῆς εἶπε νὰ κάνῃ ὑπομονὴ ἀκόμα λίγο καιρό, καὶ τότε θὰ ἔβλεπε τὸ θαῦμα...

***

Καὶ ξανἄρθε ἡ ἄνοιξη. Τὰ πουλιὰ ἄρχισαν πάλι νὰ κελαδοῦν εὔθυμα. Ὁ καλόγερος, γονατιστὸς μπρὸς στὴν κερασιά, ἔκανε διαρκῶς τὴν προσευχή του..

Ξαφνικά, πλῆθος μπουμπούκια πετάχτηκαν στὸ κεφάλι τοῦ Ἔρωτος, σὰν στέμμα, ὡραῖα πρασινωπὰ μπουμπούκια, τὰ ὁποῖα σὲ λίγο ἄνοιξαν καὶ ἄνθισαν! Ὅλες ἡ καλόγρηες, ὅταν τὸ εἶδαν αὐτό, φώναξαν: «Θαῦμα!...» Ἡ ἡγουμένη δὲν πίστευε στὰ μάτια της! Κάθε μέρα, ἔτρεχε ὁ κόσμος νὰ δῇ τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ πρᾶγμα!... Τὸ ἔμαθε καὶ ὁ δούκας καὶ ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στὸ μοναστῆρι γιὰ νὰ ἰδῇ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ καὶ τὴν κόρη του.

***

Ναί, κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Ἡ κερασιὰ εἶχε ξαναζωντανέψει! Δυὸ κατακόκκινα κεράσια κρεμόντανε σὰν σκουλαρίκια ἀπὸ τ' αὐτιὰ τοῦ Ἔρωτος καὶ μέσα στὸ παχουλὰ χεράκια του κρατοῦσε ἕνα σωρὸ κόκκινους καρπούς.

Ὁ δοὺξ τὸ ἔβλεπε αὐτὸ κατάπληκτος. Δίπλα του στεκόταν ἡ ἡγουμένη καὶ πίσω τους ὅλες ἡ ἀδελφὲς τῆς μονῆς. Τότε ὁ καλόγερος πλησίασε τὴν ἡγουμένη καὶ τῆς ὑπενθύμισε τὴν ὑπόσχεσή της. Ἐκείνη τοῦ εἶπε ὅτι ἦτανε πρόθυμη νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο της. Αὐτὸ περίμενε ν' ἀκούσῃ ὁ καλόγερος — γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν κουκούλα του, τὸ ράσο του καὶ τὴν ψεύτικη γενειάδα του καὶ νὰ παρουσιαστῇ ὅπως ἦτανε πραγματικά: Ἕνας ὡραῖος νέος... Ἦταν ὁ ἀκόλουθος τοῦ δουκός, ποὺ ἀγαποῦσε τὴ Μαρζολαίνη! Πλησίασε λοιπὸν τὴν ἀγαπημένη του, ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινη, τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ γονάτισαν μπρὸς στὴν ἡγουμένη καὶ τὸ δοῦκα:

— Σᾶς ζητῶ νὰ πάρω τὴν ἀδελφὴ αὐτὴ ἀπὸ τὸ μοναστῆρι. Τὴ θέλω γιὰ γυναίκα μου. Μοῦ τὴ δίνατε; Σᾶς ρωτῶ καὶ τοὺς δύο...

— Ναί, ψιθύρισε ἡ ἡγουμένη χαμογελῶντας.

— Ναί, μὲ τὴν εὐχή μου! εἶπε καὶ ὁ δούκας σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια του!